

TATIANA JAGLOVÁ



MEDÚZA
NA PRVOM
POSCHODÍ

MARENČIN PT



*Káva je doliata.
O šálku oprieš únavu.
A nízko na perách
sa zavlnil
nespracovaný úžas.*

Zorica Horáková

Tatiana Jaglová

Medúza na 1. poschodí

Vzdala sa lásky, lebo bol Rus

MARENČIN PT

Z verejných zdrojov podporil Fond na podporu umenia

u. fond
na podporu
umenia

© Tatiana Jaglová, 2018

© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2018

Jelenia 6, 811 05 Bratislava

marencin@marencin.sk www.marencin.sk

Cover © Marenčin Media, 2018

Design © Katarína Marenčinová, 2018

Jazyková úprava Sylvia Sachs

724. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0191-5 (viaz.)

ISBN 978-80-569-0192-2 (ePDF)

ISBN 978-80-569-0193-9 (ePub)

Nepozrie sa. Nie na dom. Radšej na smrek. Zvláštny strom. Keď sa s vetrom rozpráva, vie sa smiať aj plakať.

Napokon predsa len zaškúli na okno. „Díva sa! Zasa!“ Alica šomre, lebo vie, že ju nemôže počuť.

Bránka neškrípe, Alica ju včera naolejovala. Tvárnica-mi vyložený úzky chodník pokrýva vrstva snehu. „Neodhrabem ju,“ zavrčí Alica. Medúza sa díva, no nepočuje, okno na prvom poschodí má zavreté, je plastové, kvalitné, iba pred dvomi rokmi ho vymieňali. Tak ako ostatné. Celú vilu zateplili. Omietka je banánovo žltá, rámy oblokov natreli nabordovo. Pekná vila. Dolu na prízemí je honosná vstupná hala, akoby mala vítať návštevníkov plesu. Zbytočne veľká, pomyslí si Alica vždy, keď stúpi na krémové kachličky. Nenávidí ich. Každý deň aby zotierala odtlačky topánok. Lebo stará vojde zakaždým priamo, rohožku si ani nevšimne. Ona, Alica, si topánky poriadne poutiera. Chlpatú rohožku kúpila, aby mala menej práce, no Medúza ju ignoruje.

Odporný január, celý mesiac mrzne, čo znamená chladnú izbu. Najmä Alicinu na prízemí, obrátenú oknom na sever. Slnko sem nezablúdi, akoby mu Medúza zakázala. Tej je dobre, izby má na prvom poschodí, jednu obrátenú na juh, jednu na západ. Ostatné nepoužíva. Načo vôbec potrebuje tolko izieb? Nuž, čo urobíš, keď je vila jej. Alica je iba podnájomníčka, musí strpieť čokoľvek.

Pod štýlovou strieškou nad masívnymi vstupnými dverami strasie poprašok snehu z pliec, dôkladne vyšúcha podrážky čižiem o rohožku a strčí kľúč do zámku. Prsty má skrehnuté, sotva trafí. Prvá cesta, keď sa vyzlečie, povedie do pivnice, aby zistila, ako je nastavený kotol na kúrenie. Určite pridá plynu. Dnes je zvlášť uzímená. A nazlostená. Ba nie, skôr ubolená.

Spomenie si na tvár v okne, šedivé vlasy trčiace na všetky strany. Prečo sa nedá ostrihať? Prečo si ich nefarbí? Peňazí má dosť. Medúza!

Pridala kúrenie, no izba zostáva chladná. Zapne elektrický radiátor a schúli sa k nemu. Keď sa jeho osem rebier zohreje, pritlačí sa k nim chrbtom. Rada by si uvarila čaj, no znamená to prejsť do ponurej kuchyne a tá je studensšia ako izba. Vstane, vykutre z tašky pohodenej pri dverách čokoládovú tyčinku, rozbali ju, blažene vdýchne lákavú vôňu a zahryzne sa.

Ako dnes si spomína na vlašajšok. Kráčala strmou ulicou hore, stále hore, v pľúcach ju štípalo, v prekrvnej slezine pichalo. Fúkalo, vietor ohýbal konáre, no keď skontrolovala číslo domu a podišla k bránke, stíchol, obrátil sa, uhol jej z cesty, prešmykol sa popri plote a odfúkol hrst suchého lístia. Akoby jej zametal cestu. Usmiala sa. Pekný dom. Vlastne – vila. Bránka mala zložito kovanú vzorku, takú hustú, že sotva cez ňu videla záhradu. Zazvonila, čakala, no nič sa nedialo. Stisla kľučku, brána bola otvorená. Víjala ju hradba buxusov, okolo chodníka husté kríky odkvitajúcich žltých a červených ruží, pod múrom domu široký záhon modrých hortenzií. Alica vedela, že tie si vyžadujú špeciálnu starostlivosť, kyslú železitú pôdu, inak ich veľké parádne hlávky zružovejú. Vilu sčasti zacláňal urastený smrek, akoby verne strážil dom aj záhradu, no najmä okno na prvom poschodí. Drozdy, vyspevujúce podvečerné melódie, naraz stíchli. Neisto zastala, pozrela do horných okien. V jednom sa

pohla záclona, prsty ju odtiahli nabok, vynorila sa biela hlava zarámovaná tmou za okenným sklom. Chudá ruka zamávala Alici na pozdrav.

Podišla k hnedým dreveným dverám s oválnym zaskleným, no nepriehľadným okienkom. V strede bol menší otvor, len ako dvojeurovka, zrejme priezor. Keď sa ani po pár minútach nič nedialo, odstúpila, aby zdvihla zrak k prvému poschodiu. Tma. Parapety okien na prízemí sa honosili bujarými ružovými muškátmi. Znechutene sa otočila. Nemá rada muškáty. Tie nech si rastú v románe Babička. Taká starožitnosť: Ruže a hortenzie, to je iná káva, ale muškáty? Nevkus, uzavrela Alica.

Napriek kvetinovej výzdobe a veselému písaniu drozdov na ňu priedomie odrazu pôsobilo tiesnivo. Akoby bolo namalované na divadelnej opone. Keď sa zdvihne, uvidí čosi celkom iné. Zvrtla sa na odchod, no vtom sa jej za chrbtom ozval rezký hlas. Znel ako z plechového potrubia, odkiaľsi z hĺbky, nie pri nej, hoci postava so strapatými šedivými vlasmi natiahla ruku, aby ju chytila za plece. Medúza, napadlo Alici, mala by hneď zdupkať, veď ten, kto jej pozrie do očí, skamenie... spomenula si na mýtickú povesť. No letný dotyk kostnatej ruky ju zastavil. Stará pani, odetá v čomsi, čo pripomínalo indické sárí, naklonila hlavu nabok a usmiala sa. „Prišli ste kvôli podnájmu?“ Akoby mala namiesto hrdla hrdzavú rúru, pomyslela si, no strach ju prešiel. Zadívala sa na pery natreté decentným rúžom, neveľmi vráskavú oválnu tvár. Do očí jej však radšej nepozrela. Starenka natiahla chudú ruku, chytila Alicu za lakeť a posmeľovala ju, aby šla s ňou. Dala sa viesť, no trochu ustúpila, aby sa striasla dotyku. Dom mal zvláštny pach, akoby v ňom sušili kytice ruží. Všade bolo čisto a oproti chladu neskorého septembra celkom teplo. A útulne.

Alica sa neochotne vyzliekala, kúpeľňa bude určite ako chladnička, lenže sprchu potrebuje. Martin slúbil, že sa príde pozrieť na vodoinštaláciu, no bola to iba zámienka. Poprezerá pivnicu, kuchyňu, poklepe na radiátory v celom dome a Alica ho bude sprevádzať. Votrie sa tak konečne do Medúzinej izby a kým bude Martin prezerat radiátor, Alica si obzrie ostatné. Napokon – inštalatéra treba, v radiátoroch syčí, buble a Alica už niekoľkokrát varovala Medúzu, že môžu prasknúť. Keď sa Martinovi požalovala, ako jej je v dome zima, hneď navrhol, čo urobí. Pustila sprchu, kúpeľňu naplnila para, sotva si videla špičky prstov. Dnes mala dlhý a nie práve najpríjemnejší deň. Na kongres prišlo viac ľudí, než bolo nahlásených, miesta na sedenie nestačili. Darmo vysvetľovala riaditeľovi, že tak jej to nahlásili – a žiadosť v počítači potvrdila jej slová. Kongres farmaceutov tu mali prvý raz a riaditeľ sa bál, že o rok neprídu. A kto bude na vine? Pravdaže, Alica. Ako manažérke akcií sa jej darilo, doteraz s ňou boli spokojní, no keďže má hotel nervózneho majiteľa, stačí jedna chyba a jej pozícia bude neistá. Nahmatala uterák, načo ho len dávala dnu, teraz je celý navlhnutý a sotva dobrý na utieranie. Robí chyby, jednu za druhou, nemyslí dopredu, je čoraz roztržitejšia. Možno preto, lebo Martin je čoraz nervóznejší. Lenže odkedy sa sem nastahovala, neuplynul ani rok – a s Medúzou sa jej skamarátiť nepodarilo. Robila, čo mohla, no stará pani je uzavretá, nemá záujem o drobné službičky. Včera sa odvážila na prvé poschodie, aby jej ponúkla koňak, čo dostala od prezidenta farmaceutickej komory, lebo napokon všetky úlohy zvládla. Fúkalo, vietor lomcoval konármi smreka a tie hrozivo narážali do okien. Možno sa starká bojí a koňak jej dobre padne, chytila sa Alica príležitosti. Ani nevie, čo jej vlastne odpovedala, nerozumela, začula iba zavrčanie. „Koňak,“ zdôraznila a ráznejšie zaklopala. „Dnes je tak nevrlo, zima, chcela som iba...“ Ani nedokončila,

načo. Za dverami ostalo priam vesmírne ticho. Nuž áno, vie, že podnájom získala iba preto, lebo slúbila, že bude dom aj záhradu upratovať a starej panej nakupovať. Každý večer, keď prišla z práce, našla na kuchynskom stole lístok, čo má zajtra priniesť. Jedlo si Medúza varila sama, väčšinou na dva dni, v chladničke jej patrila horná polica a dolnú ponúkla Alici. V nedeľu kamsi chodila, Alica nevie kam, no vtedy riady v dreze neboli, možno jedla v reštaurácii. Napokon, Martin tvrdil, že starká je poriadne bohatá... Veď o to ide.

XXX

„Vieš, ako mi hovorí?“

Dagmar natiahne krk, podoprie si dlaňou bradu a pootvorí pery natreté načerveno.

„Medúza!“ Marlene nadvihne obočie, čaká búrlivú reakciu.

Z kuchyne zavanie vôňa kôpru, čašník im práve nesie jedlo. Cez lavý lakeť má prehodenú modrú utierku. Pred obe dámy položí tanier s modrým okrajom. Na jednom je riadny kus vyprázaného rezňa so šalátom a opekanými zemiačikmi, na druhom losos v kôprovej omáčke s pečeným batatom. Vyčarí profesionálny úsmev, zažela im dobrú chuť a zmizne.

Dagmar sa nedočkavo zahľadí do svojho taniera s lososom. Hodí okom na Marleninu porciu a pokrúti hlavou. „No toto!“

„No veru, Medúza!“ zopakuje Marlene, potešená z kamarátskej reakcie, svoj tanier s voňavým rezňom si zatiaľ nevšíma.

„Ale nie,“ reaguje mlaskavo Dagmar, práve si do úst vložila kus lososa, výdatne namočený do omáčky. „Myslím ten tvoj rezeň. V tvojom veku... Teda v našom,“ opraví sa.

Marlene bez záujmu pozrie na rezeň a nespokojne pokrúti hlavou. „Asi sa ti tá prezývka celkom páči, možno by si ma aj ty tak nazvala...“

Dagmar sa nedočkavo venuje jedlu, no napokon predsa len zastaví ruku na polceste k hladným ústam a výrečne pozrie na Marlenine vlasy. „Nuž... ako by som mohla? Ale... berieš to ako kompliment, či ťa to našťvalo?“

Marlene sa zamračí a na chvíľu zamyslí. Mohla by od Dagmar očakávať, že vie, že pozná mýtickú Medúzu? Určite nie. Myslí si, že ide o tú vodnú, možno takú, čo ju pred pár rokmi poštipala v gréckom mori a potom ju odviezli do nemocnice s alergiou.

„Medúza, napriek tomu, že mi ublížila, je predsa pekný živočích. Taký priehľadný. Taká vodná víla...“ Dagmar spôsobne prekríži príbor na tanieri, utrie si opatrne krikľavo namalované pery obrúskom, aby si celkom nezmažala rúž. Chcela Marlene podpichnúť, no nie našťvať. Rýchlo zmení tému.

„Už ti opravili radiátory?“

Marlene otočí hlavu a hľadí cez okno na snehovú chumelicu.

„Keď ja tak nerada púšťam do domu cudzích ľudí!“

Pri stole sa znevrady zjaví čašník so znudeným úsmevom a jemným úklonom. „Nechutí, pani Marlene?“

Marlene si konečne všimne rezeň, ktorý už začína chladnúť. Zapichne doň vidličku a alpakovým nožom rázne zareže. Čašníkovu nevenuje ani pohľad.

Dagmar už dojedla, vytiahla z kabelky zrkadielko a prezerá si pery, či na nich ostal rúž, či nemá zájsť na toaletu prifarbiť sa. „Nerobila by som to,“ ozve sa pomstychtivo Marlene. „V našom veku sa netreba priveľmi maľovať!“ To máš za tú medúzu, pomyslí si spokojne.

Dagmar vloží zrkadlo do kozmetickej taštičky. Neveriacky sa zadíva na spokojnú kamarátku tvár. Nuž čo,

nech si ulaví. Dnes má evidentne zlý deň. Marlene sa konečne pustí do jedla, vidno, že jej chutí. Nezdvihne oči od taniera a Dagmar si ju zatiaľ prezerá. Mäkký béžový pulóver lichotí jej pleti. Dagmar uvažuje, či má viac vrások ako kamarátka, a smutne konštatuje, že jej tvár je takmer hladká. A pritom mala život oveľa ťažší, to sa musí uznať. Aj keď – komu sa za sedemdesiat rokov nenazbierajú ťažkosti? Každý si prejde po žeravom uhli...

„A čo, ty sa cítiš stará?“ naoko nevinne nadviaže Dagmar.

Marlene žuje, pokrčí plecami a uvažuje, prečo sa jej dnes priateľka tak hnuší. Možno pre pažravosť, možno preto, že je taká nafarbená, oči, obočie, aj na lícach má „zdravíčko“. Možno pre metelicu za oblokom a predstavu, aký nepríjemný bude večer doma v chladnej vile. Naozaj treba niečo s tými radiátormi urobiť. Ale možno aj preto, že Dagmar tak ľahostajne prijala Alicinu prezývku a Marlene dúfala, že ju to rozčúli. Podobne ako ju, keď hanlivé pomenovanie prvý raz začula, schádzajúc dolu do kuchyne, a Alicia s kýmsi telefonovala. „Medúza už chrní...“ počula, hoci mladá hovorila potichu. Zišla opatrne, aby ju Alicia nepočula, a odrazu pred ňou nazlostene zastala. Mladej skoro vypadol mobil. Marlene jej ostro pozrela do očí, aby bolo jasné, že počula. „Da... dáte si aj vy čaj?“ jachtala Alicia. Marlene zasyčala ponad plece: „Nie, ja sa živím drzými ľuďmi a zapíjam ich vínom...“ Otvorila chladničku a vybrala fľašu bieleho.

„Má zmysel ignorovať svoj vek?“ prehodí ticho, akoby sama pre seba. Zabudla, že sa chcela na Dagmar hnevať. „Vieš, čo ma neskutočne rozčuľuje? Televízni moderátori... no vlastne aj novinári z printov... Čo stále hovoria? Dôchodkyňu zrazilo auto, dôchodcu napadli, dôchodca sa žaluje... A pritom, keď uvedú vek, tí ľudia často nemajú viac ako šesťdesiatpäť. A čo ak neberú dôchodok, ale ešte

pracujú...?“ Nie sme už ženy či muži, iba akési smeti... dôchodcovia.“ Zahľadí sa na svoju vráskavú ruku a hanblivo stiahne rukáv pulóvra až po prsty.

„Niežeby povedali pani Mária či pán Jozef. Kdeže! Pre nich je každý nad päťdesiat archeologická vykopávka, nehodná titulu pán alebo pani,“ pridá sa ochotne Dagmar. Ktovie, možno im prekážame. Veď celý národ neustále krmia informáciami, kolko na nás mladí doplácajú. Ale to, že rozkradli vybudovanú republiku, na to si nespomenú!“ Dagmar rozčúlene zvýši hlas, pri vedľajšom stole mladý pár prestal jesť a otočil k nim hlavy. Marlene sa na nich ospravedľujúco usmeje a plecami naznačí, že za to nemôže. „Mali sme sebestačné poľnohospodárstvo, vyvinutý priemysel,“ pokračuje Dagmar, stále zvýšeným hlasom. Marlene ju chlácholivo ťapne po ruke. „Áno, isteže, za našich čias bolo všetko lepšie, no možno aj preto, že sme boli mladé. Ostali nám spomienky na to, čo bolo pekné, a na zlé veci sme zabudli...“

Dagmar stíchne, spustí kútiky vráskavých pier natretých nevkusným rúžom. „Neverím, že to hovoríš práve ty,“ utrúsi.

V reštaurácii akoby sa ochladilo a zotmelo. Marlene akoby sa v hrudi rozširovala prázdna studená diera.

„Ozaj, čo budeme robiť, keď zostarneme? Dagmar sa nevzdáva témy.

„Už sme zostarli,“ informuje ju Marlene. „Buď to prijmeš a starneš dôstojne, alebo tomu neveríš a potom... možno budeš šťastná, ale ostatným na posmech...“

Dagmar na ňu užasnuto hľadí. „Na posmech... Nie si trochu krutá?“

„Staroba je krutá, nie ja. Staroba je sklamaním... zo seba,“ odvetí smutne Marlene.

Obráti hlavu k oknu, metelica už zafúkala parapet do jednej tretiny. Díva sa na kôpku páperového snehu a naskočia jej zimomriavky. Kašle na to, či zostarla, či nie, má

iný problém. Je k Dagmar nepříjemná, protože sa doteraz neprestala báť? Stále nezvláda nepříjemné tušenie, že ju ktosi prenasleduje, aby jej ublížil. Ktovie, možno tá mladá? Nemala by ju vyhodit? Chrbtom jej prebehne mravčenie. Schúli plecía a dlane si priloží k ústam. Už zas... Naliehavý pocit strachu jej zalieza až do kostí. Áno, aj oči mladých od vedľajšieho stola na ňu obviňujúco zazerajú... Odrazu sa cíti zle, pulóver ju pichá, hoci si odtiahne od hrdla rolák, nevie sa nadýchnuť. Z obeda, na ktorý sa tak tešila, jej je odrazu ťažko. Čašník šikovne zoberie zo stola a ponúkne kávičku. Dagmar uľahčene prikývne, Marlene sa akosi nevie prebrať, nezmôže sa ani na prikývnutie. Dagmar hľadá v kabelke vreckovku, používa stále bavlnené, dokonca ich škrobí. Marlene ani nevie, či škrob ešte predávajú. Nahlas sa vysíaka, čo Marlene konečne preberie. Nechtami si škrabká dlaň a nevie odtrhnúť pohľad od záveja na okne. Biela. Jej najoblúbenejšia farba-nefarba. Reprezentuje čistotu, nevinnosť, pre ňu i bezpečnosť. Dokonca aj na súd, ako advokátka, chodila v bielych kostýmoch, až kým jej Andrej, manžel, nepovedal, že už je na ne pristará. Lepšie by boli tmavšie, najmä sivé. Zamračí sa a pohľadom sa vráti k stolu, kde pribudli pôvabné šálky s kávou. Andrej! Z advokáta to dotiahol na politika. Prestáhovali sa do Prahy, keď sa formovala nová spoločnosť. Bol v parlamente ešte za Československa. Vo vtedajšom Federálnom zhromaždení takmer nikto nevedel, čo znamená byť politikom, lepšie to zvládali starí komunisti, ktorí si hneď zráтали, o čo ide a o čo onedlho pôjde. O privatizáciu. Niektorí možno mali aj ideály, ale tie ich rýchlo prešli, keď zavoňali peniaze. V druhých parlamentných voľbách v roku 1992 bol už Andrej významným poslancom, rýchlo sa vžil do novej úlohy, hneď vedel, kde je sever. Zákony o veľkej privatizácii, to bola jeho parketa. Keď jej doma rozprával, kto za čo lobuje, kto aké provízie zlizne za odporúčanie, až mu

od úst lietali sliny. Jej ponúkli viesť jednu z formujúcich sa nadácií, no odmietla. Vedela, že to znamená predovšetkým poslúchať sponzorov. „Niečo rozdelíš a niečo ti ostane za nechtami,“ nahováral ju Andrej. Nemožno predsa odmietnuť takú príležitosť. Áno, pomyslela si vtedy, možno by zostalo, možno by si polepšili, ale prinieslo by to aj ďalšie špehovanie, tentoraz najmä zo závidosti. Ona videla svoju príležitosť v spravodlivosti súdnictva, ešte aj v roku dvetisíc verila ideálom nežnej revolúcie, no postupne precitala a nádej zomierala. „Vieš, aká zlatá baňa je obhajovať mafiánov?“ spýtal sa jej raz večer pri pohári červeného nadšený Andrej. „Paráda! Za peníze v Praze dům!“ plesol ju po pleci. Vyjavene naňho pozrela: Je to naozaj jej Andrej? Ten pracovitý a statočný chlap, ktorého tak obdivovala?

Zavrtela hlavou, aby odohnala spomienky. Prečo na to myslí aj teraz, keď sa už môže cítiť bezpečne? Vďaka sa napila kávy. V tejto malej útulnej reštaurácii s príjemným názvom Na vyhlíadke, neďaleko jej bratislavskej vily, ktorej okná pozerali smerom k Vysokej škole výtvarných umení, sa cítila najlepšie. Mäkké čalúnené kreslá, malé stolíky, dosť veľké na to, aby sa pri nich pohodlne naobedovali dve osoby. Má rada istotu a opakujúce sa situácie, ktoré zvláda. Tu vedia, že ony dve sem každú nedeľu prídu – a na stolík v rohu pri okne položia cedulku *Rezervované*.

Otočí oči k Dagmar, priateľkine pery sa pohybujú, vzrušene gestikuluje, no Marlene nevie, o čom hovorí. Akosi už nezvláda počúvať a zároveň rozmýšľať.

„Druhý raz sa ťa už pýtam, ako vyzerá tá tvoja podnájomníčka. Ohluchla si, alebo spíš? Nečudujem sa, veď keď zješ taký veľký rezeň, nevládzeš fungovať...“

Marlene zaostří na Dagmarinu tvár. Škoda, že má len túto jedinú kamarátku. Ide jej poriadne na nervy. Mala na to myslieť oveľa skôr. Treba sa obklopiť správnymi ľuďmi,

kým človek nezostarne, potom sa už priateľstvá ťažko nadväzujú. No v aktívnom veku žila v Prahe a okrem kolegov... Opäť nevníma Dagmar, vidí Prahu, Karlov most, po ktorom sa rada prechádzala, ich dvojizbový byt na Malej Strane, v krásnom starom dome. Podnájom, a poriadne drahý, no Andrej trval na tom, že bývať treba na dobrej adrese. Andrej. Vysoký, urastený, pevný, akoby sa nikdy nehrbil nad paragrafmi, nepresedel hodiny nad súdnymi spismi. Modrooký, plavovlasý, pri úsmeve sa mu pravý kútik zakaždým nadvihol vyššie ako ľavý. A jej sa hneď žiadalo vybozkávať ho.

Z myšlienok ju vyrušilo ticho, Dagmar urazene mlčí, pery má stiahnuté do červenej čiarky. Vyťahuje peňaženku a obzerá sa po čašníkovi. Marlene ju prudko chytí za obe ruky. „Prepáč, prepáč, dnes sa akosi necítim... necítim sa dobre, ide na mňa asi migréna...“ Dagmar spozornie, potiahne nosom a nechá ruky v Marleniných. „Ale veď ty migrénu nemávaš,“ oponuje, stále urazená. Marlene skloní hlavu a pokrčí plecami. Pohladí Dagmar po chrbte rúk, prst sa jej zastaví na obrúčke. Marlene obrúčku nemá. S Andrejom sa rozišli pred desiatimi rokmi a ona si vydýchla tak hlboko, až sa jej zdalo, že sa triasli aj múry bratislavskej vily. „Viem, čo si sa pýtala, len som... Vlastne premýšľam, ako tá potvora vyzerá.“ Kývne čašníkovi, objedná dvakrát deci suchého bieleho vína. Dagmar sa zavrtí a usmeje. Do reštaurácie vošla skupinka postarších mužov, striasajú z pliec sneh, dupocú čižmami, otierajú ich o rohožku, napokon si hlučne sadajú, odsúvajú stoličky, až škrípu o podlahu. Dagmar sa znechutene obzrie, Marlene vzdychne. Už ani tí starší nemajú móresy... Nie, ani táto reštaurácia už nie je, čo bývala.

„Teda... má asi tak stosedemdesiat centimetrov, je štíhla...“ Vraští obočie, uvažuje, čo by ešte povedala, „aha, má veľmi pekné nohy.“

„Vlasy? A tvár?“ zaujíma sa dychtivo Dagmar.

„Krátke, hoci teraz všetky nosia dlhé. Možno preto, že má pekný tvar hlavy a hustú hrivu. Takú tmavo blond, teda niečo prirodzené...“ pokúša sa opísať Alicu. „Vraj je manažérka v hoteli Tatran, veď vieš, ten nový pod Hradom.“

„Všetky sú dnes manažérky,“ odfrkne pohrdlivo Dagmar, „a ty vieš, čo to vlastne znamená? Recepčná, či čo?“

„Skôr taká vedúca, niečo vedie, nejaký úsek...“ uvažuje Marlene, „nejaké projekty, akcie,“ spomína si.

No Dagmar to už nezaujíma, čašník práve priniesol víno. Marlene zdvihne pohár, aby naznačila štrngnutie, no Dagmar sa stihla obrátiť k skupinke hlučných starých pánov, ktorí sa im vtierajú do pozornosti, aby im voľnou rukou zamávala. Aj oni zdvihnú poháre a obom ženám naznačia štrngnutie.

Marlene už vie, ako sa deň skončí. Ona odíde a Dagmar tu zostane. Jeden z pánov im práve objednáva ďalšie deci. Marlene rozčúlene vstane, prudko odsunie stoličku, až sa prevráti a tresne operadlom o dlážku. No ona si to nevšíma. Položí na stôl deväť eur, celú útratu aj s päťdesiatcentovým prepitným. Dagmar po nej prekvapene hodí okom, no celkom nevníma, že priateľka práve odchádza.

Vietor zosilnel a do tváre jej vmietol pichlavý sneh. Ako prejde domov? Rukavice si zasa zabudla, napokon – má to k bráne niečo viac ako päťsto metrov, ale v tomto počasí... Vopchá si ruky do vreciek staršieho kožucha, kde-tu prežraného moľami, no jednu musí hneď vytiahnuť, aby sa chytila plota. Mocný závan vetra ju k nemu pritlačí, nohy sa jej pokĺznu, prsty, zakvačené o pletivo, ju napokon zachránia. Bože, pomyslí si, ešte iba január. Treba prežiť aj odporný február a potom, možno v marci, konečne zmiznú tie vysoké záveje. Hoci ktovie. Nedávno si prečítala, že bude horšie. Lebo Američania skúšajú ovplyvňovať počasie. Alebo Číňania? Nie, určite Rusi. Tí vraj vyvinuli také silné elektromagnetické vlnenie, že môže spôsobiť zemetrasenie v krajine vzdialenej tisíc ki-

lometrov. A Američania zase HARP. A Číňania? No, kdeže by tí zaostali! Marlene vyťahne z vrecka aj druhú ruku a mocne sa chytí plota, aby si oddýchla. Pre metelicu nedovídi k svojej vile. Našťastie cestu pozná, inak by sa možno pustila opačným smerom. Často býva popletená. Keby jej dnes Alica ponúkla koňak, veru by neodmietla. Prečo ju vlastne nemá rada? Veď je celkom milá. A čistotná, čo je najdôležitejšie. No a napokon – prísť domov, kde sa svieti, je teplo a niekto si v kuchyni varí večeru je celkom príjemná predstava. Rúčkuje po plote krôčik za krôčikom, cesta jej pripadá nekonečná. Skrehnuté prsty už nevládku zovrieť pletivo. Len chvíľu si oddýchne, sľubuje sama sebe a oprie sa o plot. Zavrie oči, veru by si aj pospala. Kolená sa jej vnoria do záveja.

Preberie ju čísi nešetrný dotyk. Ktosi jej hučí do ucha, až jej z toho ide prasknúť hlava. „Sanitka...“ rozozná, čo jej hlas hovorí. Sily sa jej odrazu vrátia, rázne skríkne: „Čo? Nie! Nechcem!“ Mužská ruka jej odhrnie sneh z očí. Aha, veď je to jeden z tých, čo sedeli pri vedľajšom stole. Sám. A kde je Dagmar? Napokon, čo ju do Dagmar. Muž ju podopiera a vedie tam, kam mu naznačila skrehnutou rukou. Čosi sa jej snívalo, kým sedela v snehu. Čo to len bolo? Už vie, spomienka je jasná ako film v HD kvalite.

Zastala vo dverách rozospatá, nevedela rozlepiť oči, roztiahla si viečka prstami a vrchné podoprela palcom. Bosými nohami ťapkala po mäkkom koberci, a keď už držala kľučku záchodových dverí, začula z kuchyne hlasy: Mamin: „Určite jej to nikdy nepoviem. Nesmiem. Nejde to.“ Ženský neznámy hlas: „A nepovie jej to ani on?“ „Určite nie,“ ubezpečuje mamin roztrasený hlas prechádzajúci do šepotu. Neznámy hlas: „Veď aj on tým veľmi trpí. Ani nie kvôli nej, ale pre hriech, ktorý dievčina stelesňuje. Lebo je to vlastne jeho hriech.“

Mamin hlas: „A môj nie?“ Neznámy hlas: „Aj on bol pri tom. Neobviňuj sa. Ty si bola mladučka..“ Neznámy hlas

sa odrazu rozosmeje: „Bol s tebou neverný... vieš komu? Bohu!“

„Tu,“ ukazuje Marlene na bráničku. „Už som doma. Veľmi pekne ďakujem.“ Ani sa na neznámeho neobzrie, vojde a dôkladne bránku zaplesne. Kabelka! Má ju? Neokradol ju? Kľúče! Musel jej ich vybrať z kabelky, aby otvoril bránku. Ako je možné, že to nezbadala? Pozrela na skrehnutú ruku, drží v nej kľúče. Nemala by zájsť k lekárske? Čo za sprostosti sa jej v poslednom čase vynárajú v hlave? Čo ak trpí demenciou? Čo ak Alzheimerom?

XXX

Fúka, no nie sú to drsné pozdravy zo Sibíri, vietor znežnel, zmäkol. Zem odmrzla, mráz poprehadzoval hrudy. Alica hľadá záhon, odkiaľ by podľa Medúzinych inštrukcií mali vykuknúť krókusy. Vraj budú fialové, biele aj žlté. No v hrudách napuchnutej zeme sa zatiaľ nič nezelenie. Alica nemá nijaké skúsenosti s prácou v záhrade, no knihy si nakúpila. Práve zisťuje, aký rozdiel je medzi teóriou a skúsenosťami. V knihe videla krókusy už rozkvitnuté, prečítala si, ako ich treba hnojiť, ako polievať, no nič tam nebolo o tom, ako vyzerajú, keď vyliezajú zo zeme. V každom prípade – nič nesmie vytrhnúť. Burina, háda Alica, rastie neskoršie ako tie otužilé kvietky.

Dnes príde Martin. Odkedy opravil kotol na teplú vodu, má povolené návštevy. Dôkladne prezrel všetky miestnosti, okrem Medúzinho salónu, kam nesmie ani Alica. Atraktívna mestská vila, z konca devätnásteho storočia, dobre udržiavaná, zhodnotil spokojne dom. Alica robí všetko, čo sa jej nehnuší, aby sa Medúze zapáčila, no tá sa na ňu, odkedy sem prišla, ešte neusmiala.

Alica pomaly prejde záhradou, už vidieť škody, čo narušil dlhotrvajúci mráz. Ktovie, či sa kriky ruží spamätajú, hortenziám po tohtoročnej tuhej zime istotne odzvonilo.

Bude ich musieť vykopať a nasadiť niečo nové? Hádam by jej pomohol Martin. V rohu pod jedľou sa čosi belie, a sneh to nie je. Alica podíde, skloní sa a usmeje. Snežienky. Tri trsy snežienok s veľkými optimistickými hlávkami. Akoby jej šepkali, že všetko bude v poriadku. No Alica by bola najradšej, keby všetko zostalo tak, ako je. Keby sa nemusela vtierať Medúze do priazne, vôbec netúži, aby ju adoptovala. No Martin tvrdí, že to je jediný spôsob, ako získať vilu. Marlene Burgerová. Nemecké meno. Martin na matrike zistil, že nemá nijakú rodinu. Priezvisko je po matke. Otec – vraj neznámy. Nijakí súrodenci, nijaké tetky a ujkovia. Ešteže má Martin všade známych a všetko zistí. Tamto im vybaví na oplátku, keď toto vybaví oni jemu. No dobre. Keby ju Medúza adoptovala, čo by mal z toho? Tlačil by na ňu, aby vilu predala? A jemu dala podiel? Pravdaže, ráta sa s tým, že Medúza otrčí tie kostnaté chodidlá... Hádam len Martin nechce, aby jej k tomu dopomohla?!

Zohne sa ku kvietkom, uvažuje, či ich natrhať a ponúknuť kyticu Medúze, no zarazí sa. Možno by ju vyhrešila. Medúza sa nevie dočkať, až jej záhrada rozkvitne, kedykoľvek sa stretnú, káže Alici, aby si hriadky dobre všimala. Vlasy má stále neskrotené, no tvár čoraz milšiu. Alica sa už nebojí pozrieť jej do očí. Pohľad má stará pani modrý a mäkký. Nedávno sa na seba zadívali, keď pili čaj, a starká akoby mala v očiach všetok smútok sveta. Hneď musela sklopiť zrak. Ešte to, aby si Medúzu oblúbila! Napokon, kým Martin nevyšiel s tými výmyslami, nemala zlé svedomie. No teraz je to čoraz horšie. Pozrie na hodinky – pol piatej. Načase, aby niečo pripravila. Obložené chlebičky? V chladničke sú aj dva krémeše, kúpila tri, aj pre Medúzu, ponúkla jej, no odmietla. Alica teda ten, s ktorým prešlapovala pred zavretými dvermi Medúzinej izby, zhltna sama. Martin prinesie víno, budú mať určite pekný večer. Alica uvažuje, ako sa obliecť. Nie príliš pekne, aby si nemyslel, že je z neho celá preč. Niečo

originálne a zároveň domácke. Natiahne si pestrý arabský habit, čo si predvlni priniesla z dovolenky. Aspoň nebude musieť vťahovať brucho. Zastane pod oknom na prvom poschodí, kde občas vidno Medúzinu tvár. Dnes nie, ktovie prečo. Je predsa sobota, starká chodí na dlhšie preč iba v nedeľu. Zapadajúce slnko osvetľuje vilu vo zvláštnom uhle, horná časť žiari novou banánovo žltou farbou, dolná je v tieni. Alica sa nevie vynadávať. Martin usúdil, že vilu postavili koncom 19. storočia v romanticko-eklektickom štýle a nová majiteľka ju citlivo zrekonštruovala. Alica sa pozrie k vstupným dverám, zazdalo sa jej, že vrzli. No nevidno nikoho. Biela šambrána na vstupnom portáli si aj po zime zachovala čistotu, no reliéf na priečelí stále nevie rozlúštiť. Žeby nejaký erb? Prijemne ju zamrazí. Martin to dobre vymyslel. Len či sa im plán podarí... Na smrekovej haluzi sa rozštiebotal drozd. Medúza jej kázala, aby ho krmila. Alica uvažuje, či drozdy na zimu neodlietajú. Tento tu zostal. A prežil. Teraz sedí na najvrchnejšom konári a odušu spieva. Zakláňa hlávku, zobák má doširoka otvorený, trilkuje, až sa mu trasú krídelká. Alica sa naň usmeje. Tieň sa po stene vily plazí k červenkastej streche. Od nôh ju striasa chlad. Hriadky vyzerajú nevrlo, akoby ju vyzývali: vráť sa do tepla!

Martin prišiel s fľašou červeného vína a kyticou frézií pre Medúzu. Alica sa neopovážila zaklopať jej na dvere, postavila vázu s kvetmi pred izbu tak, aby ju starká videla, no nezakopla o ňu. Poteší sa? Ktovie. Kto sa v Medúze vyzná? Možno iba stará vykopávka, s ktorou ju videla minulú nedeľu sedieť v reštaurácii Na vyhliadke. Schovala sa za kmeň orecha, aby ju nezbadali, no aby dovnútra videla, lebo sa tam svietilo. Najprv si prezrela tú, čo ju raz Medúza nazvala Dagmarou, starú paniu s upravenými, na blond zafarbenými vlasmi. Mala na sebe sako z hrubej čipky v safari farbe a okolo hrdla hnedo-oranžový šál. Alica zdvihla palec! To je ono! Keby nie Medúziných vla-

sov, aj tá by sa jej páčila. Prečo sa nevie učesať? Zafarbiť si tie neposlušné šediny? Keby si aspoň preliv dala! Nemala by jej navrhnúť nový strih? Nesúhlasne cmukne. Medúza bola, ako vždy, v dlhom širokom pulóvri, tentoraz sivo-modrom. Dve milé staré panie v srdečnom rozhovore.

Alica potiahne nosom – čo už, chudery, majú zo života? Možno len tie chvíle Na vyhliadke a štebotanie nad plnými taniermi a šálkami s kávou. Potom sa vrátia domov, kde ich nikto nečaká. Ani len mačka či kanárik. Možno by mala byť k Medúze pozornejšia, nejako sa jej priblížiť, dať jej najavo záujem. No doteraz nespozorovala, že by stará pani o to stála. V lete jej navrhne, že pre ňu a Dagmar prestrie stôl v záhrade, napečie aj koláč, urobí čokoľvek, len aby sa plán aspoň o kúsok pohol.

Martin sa uvelebil na pohodlnom gauči z Ikea, Alica mala zariadenú obývaciu izbu novým nábytkom, hoci úsporne. Dolný bytík pôvodne vraj patrilo služobníctvu, mal malú spálňu, podlhovastú, úzku kuchynku s dvojplatničkou a ponurú kúpeľňu s malým okienkom pod stropom, kam nedočiahne, a keď ho chce otvoriť, musí si prisunúť stoličku. Kuchynku nepoužíva, dvojplatnička je na prúd a vraj vedenie v stene je príliš staré. Preto jej Medúza navrhla, aby si radšej varila vo veľkej kuchyni.

Alica upiekla koláč z lineckého cesta, ktoré kúpila v Tesco, navrch dala broskyne z konzervy a posypala ich mletými mandľami. Martin ju skritizoval, že k vínu mala upiecť niečo slané, veď napokon – kúpila aj krémeše, na to však nepomyslela a bola sklamaná, že mu neulahodila. No nakoniec koláč pochválil a navrhol, aby ho ponúkla aj Medúze. Bolo už pol deviatej, Alica ju nechcela rušiť, no Martin trval na svojom. „Si príliš chladná. Musíš byť milšia, nie dotieravá, ale pozorná. Vieš vôbec, aký je medzi tým rozdiel?“ Pozrel na ňu chladnými zelenkastými očami. Zapálil v nej iskričku zlosti. Čo si myslíš? Stále ju poučuje, všetko, čo povie, prekrúti tak, aby vyznela hlú-

po. Nemala by ho nechať? No má už dvadsaťšesť rokov, Martin dvadsaťsedem, akurát k nej. A nájst dnes správneho chlapa, je nielen umenie, ale aj šťastie. Teraz si radšej mladí muži žijú v mamahoteli, hoci aj do štyridsiatky. Mama varí, perie, upratuje. Kde by im bolo lepšie? Kto by mal pre nich väčšie porozumenie ako mamička? Manželka určite nie. Tá predsa len obmedzuje, stále niečo chce, nič jej nie je dosť. S nechutou naňho zazrela, ako sa vyvaľuje, horný gombík na nohaviciach rozopnutý, vraj tak je to pohodlnejšie. Ani len neponalieval. Aj to musí ona. Odrazu pocítila k Medúze štipku sympatie. Sama si určuje svoj život, od nikoho nezávisí. Možno je samota lepšia, ako stále sa niekomu podriaďovať. Martin sa vysmrkal do papierovej vreckovky a bez váhania ju hodil na zem. Zhnusene sa mu otočila chrbtom a prešla do kuchyne. Vybrala najkrajší tanier, minulý týždeň zaň dala v exkluzívnom obchode dvadsať eur. Na bielom tenkom porceláne sa vlúdne vynímal vzor drobných fialiek. Kúpila ho najmä preto, že po krstnej mame mala šálku na čaj, presne takú – bielu s fialkami. Opatrne odkrojila široký trojuholník koláča a uložila ho na tanier. „Martin, dones malý stolík spod fikusu, tanier musím na niečo postaviť, nemôžem ho iba položiť na koberec!“ vyzvala ho. Prekvapila ju jeho ochota, hneď bol pri nej aj s podstavcom, dokonca ho starostlivo poutieral, aby zotrel kruh po kvetináči. Potichu vyšli bočným schodiskom, hlavné sa dvíhalo zo vstupnej haly, na prvé poschodie k štyrom izbám, z ktorých iba dve obývala Medúza. Martin prisunul stolík k stene, naproti dverám salónu, a pozrel na druhú stranu, k Medúzinej spálni. „Aby sa nepotkla, niekedy ochotou narobíš skôr škodu,“ utrúsil, spokojný sám som sebou. Alica si potešene všimla, že váza s kvetmi na chodbe chýbala, bola teda nádej, že si Medúza vezme aj koláč. Potiahla Martina za rukáv, nevedel odtrhnúť oči od intarzie na dverách salónu a spálne. Skúsil kľučku na salónu.

Zamknuté. Keby ich tak Medúza pristihla... Alicu striaslo. Všimla si, že Martin je len v ponožkách, hoci v jej izbe si nechal topánky, aj keď ho vyzvala, aby sa vyzul. „Päťstotisíc eur, asi tak...“ mrmlal, „a tá parádna záhrada!“ Alici ani na um neprišlo hodnotiť cenu domu a pozemku, bola šťastná, že tu našla domov, a dúfala, že na dlhšie, nielen na rok, ako mali v doterajšej nájomnej zmluve. Martinov plán ju v prvej chvíli nadchol, zdal sa jednoduchý, usku-točniteľný, no čím ďalej, tým viac váhala. Nie kvôli plánu, skôr kvôli tomu, že šlo o dohodu s Martinom. Cez arkie-rové okno na chodbe dopadalo čoraz menej svetla, ešte chvíľu a bude tu tma. Potiahla Martina za rukáv pulóvra. „Stačilo!“ Potichu zišli dolu schodmi, keď si v kuchyni sadli, Martin sa rozrehotal. Ponad pohár vína si ho po očku znechutene prezerala. Uznala, že je pekný chlap, páčilo sa jej jeho vyšportované štíhle telo, také odlišné od väčšiny postáv jej takmer obéznych kolegov, ktorí ani na moment nepomysleli na šport. Daň za počítače, uvažovala, jediný pohyb, na ktorý sa cez deň tí lenivci zmohli, boli obraty a posúvanie stoličky na kolieskach. Ona nepoužívala ani výťah, behala po schodoch, aby posilňovala nohy, každé dve hodiny, keď sa dalo, vystrúhala trikrát jogínsky pozdrav slnku, pričom sa dlaňami dotkla koberca. Mala vlastnú pracovňu, síce malú, ale nemusela sa o ňu deliť. Uvažovala, že si kúpi činky a v dňoch, keď má dvanástho-dinovú službu, by s nimi niekoľkokrát cvičila.

Pozrela na hodinky, do jedenástej času dosť, môžu sa aj poláskať. Medúza jej Martinove návštevy schválila, no iba do jedenástej, akoby bola niekde na stredoškolskom internáte.

Martin si jej pohľad správne vysvetlil a nedočkavo k nej natiahol ruky. „Tá striga sem nechodí, však?“ ubezpečil sa šeptom. Alicu trochu zamrzelo, že starkú nazval strigou, hoci ona ju hneď v prvom momente pomenovala Medú-zou. Pritisla tvár Martinovi na krk a zhlboka vdýchla Huga

Bossa. Oblizla mu jamku pod hrdlom medzi kľúčnymi kosťami, kde mu viditeľne pulzovala krv. Martin sa šikovne odťahol, zbavil sa pulóvra a trička, čo mal pod ním. Alica ho roztúžene oboma dlaňami hladila po pleciach a nadutých bicepsoch. Prsné svaly mal pekne vyvinuté vďaka ťažkým činkám a dvíhaniu závažia v posilňovni, na hrudi sa mu skrúcali sexi čierne chĺpky. „Ako dobre, že si doma rozopí naš gombík na džínsach,“ uznala zaliečavo a stiahla zips.

Zostávala im presne hodina a oni si ju náležite užili.

XXX

Bola sobota, deň, keď Alica upratovala. Stará pani sa chvíľu prechádzala po záhrade, vnútri jej prekážal zvuk vysávača. Dnes svojej podnájomníčke dovolila vysať aj jej izby, čo doteraz robila sama, no túto jar ju akosi viac bolia kĺby. Dôrazne Alici vysvetlila, že prach utierať nesmie, aby nepoprehadzovala predmety. Až teraz Alica pochopila prečo. Na komode v štýle biedermyer s kopou maličkých zásuviek a cifrovaných bronzových úchytiiek chvíľu obdivovala vázičky a misy na ovocie z meissen-ského a sévreského porcelánu, na ktoré sa bála čo i len dýchnuť. Prstom opatrne prešla po chrbte porcelánovej jašterice, vyloženej vpredu na bielej mramorovej doske, akoby mala strážiť cennosti za ňou. Skúšala odhadnúť ich hodnotu, no nič jej nenapadlo, pre Martina by to bola hračka aj výzva. Rozhodla sa, že mu o tom nepovie, určite by naliehal, aby mu izby ukázala, keď bude zas upratovať. Salón bol zamknutý vždy, keď stará pani odchádzala, spálňu zamykala, aj keď išla iba do kuchyne. Martin síce izby nakrátko videl, keď kontroloval radiátory, no bál sa zdvihnúť oči k cennostiam okolo. Všimla si čiernobielu fotografiu v striebornom ozdobnom ráme na polkruhovom stolíku so zložitou intarziou, prisunutom k stene pod oknom. Neodolala, vzala obrázok do rúk a nevedela

od neho odtrhnúť oči. Dve rozosmiate tváre, pritisnuté lícami k sebe. Matka a dcéra, konštatovala podľa podoby. Dcéra, jasne Marlene, bola jemná, éterická blondínka s mandľovitými jasnými očami, výrazne krojenými perami a tvrdohlavou bradou. Na vysoké čelo jej padala svetlá kučera, ostatné vlasy si zhrnula za uši. Staršia žena mala plnšiu tvár, jemnejšiu bradu a smutnejšie oči. Alica opatrne položila rám s fotkou na pôvodné miesto, všimla si prach na stolíku a bez rozmýšľania ho zotrela rukávom svetra.

„Nech ti to ani nenapadne!“

Strnula. Otočila najprv hlavu, až potom telo a hľadala slová, aby sa ospravedlnila. Majiteľka domu unavene spustila krehké telo do starožitného kresla potiahnutého lesklým tmavomodrým brokátom, na sedadle ošúchaným dosiva. Zišlo by sa nové čalúnenie, napadlo Alici, no ani nemukla. Obe mlčali.

„Vaša mama?“ vypadlo nechtiac Alici.

Medúza sa zadívala na fotku a mlčky prikývla. Až teraz si Alica všimla, že drží riedku kytičku snežienok.

„Prinesiem pohár s vodou?“ Medúza siahla do vrečka dlhého béžového svetra a vylovila malú sklenú vázičku. Natiahla k Alici ruku: „Len vodu!“

Keď Alica vystúpila na podestu s pohárom vody, Marlene ju už čakala. Opatrne, istou rukou naliala vodu do vázičky a ukazovákom rozhrnula snežienky.

„Nepotrípím si na formality. Na trápne gestá. Vázička nemusí stáť pri fotke. Chcem snežienky vidieť, keď sa ráno zobudím,“ informovala udivenú Alicu. „Celkom stačí, že mám doma maminu fotku a dala som ju na čestné miesto.“

Alica nevedela, čo povedať, iba horlivo prikývla. Zdalo sa jej, že z Medúzinych slov cíti zášť k mame.

„Choď a uvar čaj, bola som dlho vonku, chladno je,“ ozvala sa starká po chvíli.

Alica vďačne zbehla do kuchyne a postavila na čaj. Budú ho piť spolu? Medúza sa k nej posadí a konečne si niečo povedia? Do akých šálok má naliať? Kuchynský nábytok bol jednoduchý a mal už svoje roky. Zo sklenej vitríny vybrala dve veľké šálky a opláchla ich. Vzadu boli na kôpke tanieriky, aj tie vybrala. Stôl bol do čista utretý, no neprestretý. Alica si pod tanier položila zakaždým papierový obrúsok. Voda zovrela. Alica uvažovala, aký čaj má zaliať. Popoludní pila Medúza kamilkový, spomenula si.

„Ten, uhádla si,“ ozvalo sa jej za chrbtom. „Kúpila si keksy?“

„Ovsené, ako ste mi kázali,“ prikývla Alica uľahčene.

Marlene si vopchala obe ruky do vreciek dlhého rozťahaneho svetra a sadla si za vrch stola. „A čo tvoja mama?“ nadhodila akoby mimochodom.

Alica si spomenula na Martinove inštrukcie: Treba starkú dojať. „Nemám mamu, zomrela, keď som mala jedenásť.“ Čo bola pravda. „Otec zomrel nedávno,“ pokračovala trasľavo, lebo to nebola pravda. Druhýkrát sa oženil, s mamou sa ani nezobrali. Kolkokrát ho Alica vlastne videla? Možno desaťkrát za celý život. V oku zacítila tik. Vlastne áno, je sirota!

Marlene myklo kútikom úst. Vzala si keks a odhryzla tak, že nespadla ani omrvinka.

„Teda vieš, čo je to žiť sama...“ utrúsila, keď prehltla. Alica sedela vedľa nej, Medúza jej do očí nevidela. Lož zrejme nepostrehla. Alica nechcela hovoriť o sebe, pokúsila sa zmeniť tému.

„Vaša mama...“ nadhodila, no Medúza odmietavo mávla rukou. „Chcela som sa len spýtať... vaše meno totiž neznie po slovensky...“ habkala Alica.

„Moja stará mama bola Rakúšanka, vydala sa za Slováka, študoval vo Viedni stavebné inžinierstvo.“ Alica sa prekvapene otočila a pozrela jej do očí. Starká sa dívala ponad ňu, kamsi k starožitnému príborníku. „On túto

vilu postavil, no potom...“ Marlene zlyhal hlas, rýchlo si odpila z čaju. „Pravdaže, v päťdesiatych rokoch rodičom vilu vzal štát, vraj pre nadrozmernosť...“ Odrazu zmĺkla, akoby povedala priveľa. Uhladila si vlasy, ruka sa jej triasla. Myklo jej ústami, no napokon pokračovala: „Starí rodičia bývali potom v dolnom byte pre služobníctvo, hore sa usalašila rodina akéhosi súdruha,“ dodala ako by sama pre seba. Chytila šálku obomi rukami, znovu si odpila a zadívala sa do okna. „Tak to bolo aj s väčšinou ostatých veľkých vil tu naokolo. A v celom meste. Znááárodnenie...“ Dôrazne pretiahla samohlásku. Oprela sa, rukou si odhrnula z čela vlasy a potriasla rukami. Vyzeralo to, akoby odháňala spomienky. „Mnohí dopadli horšie,“ utrúsila po chvíli ticha.

„Povedali ste, pani Marlene, starí rodičia... A vy ste tam s mamou nebývali?“ osmelila sa Alicia.

Stará pani na ňu prekvapene pozrela. „Čo to... čo si sa pýtala?“ Odsunula stoličku, až zaškrípala. Chcela vstať, no napokon si to rozmyslela. Chvíľu sa dívala do okna. Fúkalo, konáre smreka škriabali sklo. Bude ich treba spíliť, pomyslela si. „Nie, nebývali,“ priznala odrazu chriplavo. Alicia sa od strachu schúlila. Naozaj, načo sa to pýtala? Nesmie byť taká všetečná, no až sa triasla od zvedavosti. Marlene dopila čaj a zdvihla sa. „Ani vaša generácia to nemá ľahké,“ uznala mäkším hlasom. „Dnes získať byt... Nájst dobrú prácu... Aspoň, že v mojich časoch každý musel pracovať. A napokon pri troche šťastia našiel dobrú prácu. A každý mal kde bývať...“ nesúhlasne pokrútila hlavou. „Keď idem do stredu mesta, vidím na námestí hromadu bezdomovcov... Na námestí!“ zdôraznila a pozrela Alici do očí. „Nuž, každá generácia si nesie svoj kríž, keď neboli vojny, boli politické procesy, teraz zúri akýsi čudný kapitalizmus...“ posledné slovo iba zašumelo, keď sa Marlene otočila k odchodu. Pri prudkom pohybe sa jej sivé vlasy rozleteli na všetky strany.

Alica za ňou hľadela celá prelaknutá. Medúza... možno je chudera... Ktovie, či sa Martinove informácie zakladajú na pravde. Je predsa sympatická, teraz bola dokonca príjemná, ani jej nevyčítala nevhodnú otázku. Ozaj, prečo s mamou vo vile nebývali? Ktovie, čo všetko Marlene prežila. A ona ju má teraz... Alica si zahryzla do pery. Prečo by mala naskočiť na Martinov vlak? Oči jej padli na trávnik za kuchynským oknom, kde už rozkvitli narcisy. Pohľad na ne ju trochu upokojil.

XXX

V nedeľu, keď Medúza odišla na obed s Dagmar, netrepezlivo čakala, kým Martin zavolá. Odmietne jeho plán. Pošle ho, kam si zaslúži. Čoraz častejšie ju prepadal pocit, že mu vôbec nejde o ňu, cez ňu chce iba uskutočniť svoj úmysel. Vyšla na poschodie a z arkierového okienka pozerala na ulicu. Mobil jej v nervóznej ruke zvlhol, spotené prsty sa šmýkali, trhlo ňou, keď Martin zazvonil. Mobil jej vyklzol. Vyklonila sa z okienka, nikto nikde, ulica bola prázdna. Bránu nechala otvorenú, dohodli sa, že ona bude strážič, či niekto nejde okolo, a ak bude ulica bezpečná, Martin preklzne dnu. Zastal pod múrom náprotivného domu a tváril sa, že si zapaluje cigaretu.

Mala mu dať signál, zazvoniť, no mala prázdne ruky, mobil ležal na parketách rozpadnutý na dve časti. Trasúcimi sa prstami ho nevedela spojiť, keď sa jej to podarilo, vyzrela z okienka a videla už len Martinov chrbát. Rýchlo mu zavolala, všimla si, že sa zastavil a pozrel k Medúzinmu domu. Vyklonila sa a zamávala: „Pod!“ Martin zastal, telefonovanie mu prišlo vhod, otočil sa, pozrel do okna a ochotne vykročil k Medúzinmu domu. Alica ho čakala s tlčúcim srdcom v predsieni. Hoci ju smel navštevovať, teraz mali v pláne jeho príchod zatajiť. Martin jej pohľadom naznačil, aby sa pratala strážič k okienku, a rezko

vybehol k Medúzinej spálni. Otvoriť šperhákom dvere mu trvalo sotva minútu, Alica sa raz dívala naňho, raz von, kolená jej mäkli, ruky sa triasli. Vyzrela von, nielen, aby strážila ulicu, aj preto, že sa jej nedostávalo vzduchu. Martin zostal v izbe niekoľko minút.

„Pod!“ potiahol ju za lakeť. Stratila rovnováhu, zviezla sa na podlahu, bolestivo si udrela kostrč. Martin iba zasyčal. Opatrne zavrel izbu a šperhák vopchal do vrecka. Po schodoch schádzal, akoby bol pánom domu. Keď sa spamätala, počúvala si boľavé miesto a snažila sa zbehnúť dolu. Schytila kabát a vyšla za Martinom. Ani sa neobzrel, prešiel bráňkou, až na ulici zastal. Oproti prichádzala šuchtavo stará pani s yorkshirským teriérom, ktorý sa nadšene k nemu rozbehol. Martin polohlasne zanádal, no sklonil sa k zvieratku, aby ho pohladkal. S milým úsmevom úctivo pozdravil. „Čakám priateľku,“ vysvetlil, no nič už nedodal, aby si pani čo najmenej pamätala. Zrejme nepočula, nevšímala si ho, ťahala vôdzku yorkshiráka, ktorý sa neochotne pohol za ňou. Alica pozorovala scénu za kríkmí pri bránke a nevedela sa rozhodnúť, či už vyjsť, či počkať. Ulica už zasa zívava nudou, popoludňajšie slnko lenivo zapadalo za korunu smreka, na dom sa spúšťal tieň. Alica kráčala za Martinom ako poslušná arabská manželka za svojim mužom. Mali namierené do lacnej kaviarničky U drozda v nízkej prístavbe rodinného domu vo vedľajšej ulici. Majiteľka v nej v lete predávala pivo, v zime najmä víno a celý rok kávu s dobrými domácimi zákuskami. V lete sa vonku príjemne sedelo pod gaštanom pri troch stolíkoch s plastovými kreslami. Jeden už bol na terase, do kresiel lákali prívetivo napuchnuté podsedačky a červené deky prehodené cez operadlá. Martin už v jednom sedel a objednával, keď k nemu podišla ešte stále nervózna Alica. Majiteľka, pani Viera, im obom priniesla kávu, poznala ich, chodievali sem, keď ju Martin cez víkendy sprevádzal

domov. Martin jej venoval vyškerený úsmev, no Alica sa na nič nezmohla. „Nemyslel som, že si taký nepodarený parták,“ zavrčal potichu, len čo majiteľka odstúpila. „Trochu som sa bála,“ uznala Alica a dekou si prikryla kolená. Martin natiahol ruku a poštipal ju do ramena. „Zobud sa a počúvaj!“ navrhol zmierlivo. „Vytiahol som iba zopár šuplíkov, ale tie dve komody ich dohromady majú možno aj dvadsať. Inak, všade samé rozkošné veci, dali by sa predať za pekné peniaze,“ sníval rozžiarene. Presunul pohľad z tmavnúcej oblohy na jej tvár. „Pohrabať sa v šuplíkoch bude tvoja robota. A ten písací stôl! To je kus! Biedermayer! Na jednej strane skrinka, na druhej štyri šuplíky!“ Usmieval sa od ucha k uchu. Pohladkal Alici ruky položené na stole, akurát dopila kávu. „Prirodzene, že som bez problémov šperhákom otvoril dvere, no urobil som aj odtlačok zámky a dám zhotoviť kľúč. Ešte nás čaká salón! Ukážem ti, ako urobiť odtlačok zámky. Urobíš to, keď tam pôjdeš vysávať!“

„Ja? To nemôžem,“ ohradila sa Alica zhrozene. K stolu prihopkal vrabec a uprel na Alicu žiadostivé oko. Hostia mu občas niečo hodili, aj teraz čakal. Martin nervózne dupol nohou, vtáča splašene odletelo.

„Ale môžeš. Je to aj v tvojom záujme. Keď nájdeme dokumenty, odmena je istá!“ Alica si všimla pohár vody pri svojej stápnutej pravici a nadvihla ho k perám. Martin svoju kávu aj vodu už vypil, spokojne opretý v mäkkej deke si uvoľnene obzeral ulicu. „Aj ja som mal trochu strach,“ pripustil. „No len kvôli tebe, lebo ty pokazíš, čo sa len trochu dá...“

Alica mu roztržito pozrela do tváre. Práve myslela na Medúzu, jej milý, takmer bezmocný úsmev, ktorým ju obdarila, keď odchádzala z domu. V tomto čase je už možno vo svojej izbe, možno v kuchyni a postavila vodu na bylinkový čaj, zaleje aj Alici a šálku postaví na radiátor, aby nevychladol.